

စိုးမိုးစိန်စိန်

ပန်းချီဆိုင်

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်...

design bo bo htoon

(စာရေးသူ၏ အမှာစာ)

ကျွန်မ၏ စာဖတ်ပရိတ်အားလုံး ရေလိုအေးပြီး ပန်းလို မွှေးမြကြပါစေ။

ဤဇာတ်လမ်းတွင် “နွယ်တံခွန်” သည် အိပ်မက်ဆန်ဆန်

ဆဋ္ဌမအာရုံရနေသော ပုံစံဖြင့် ဆန်းဆန်းပြားပြား ရေးဖွဲ့ထားခြင်းသည် စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးသက်သက်ဖြစ်ပါသည်။

စာဖတ်ပရိသတ်အား ပုံစံသစ်တစ်မျိုး

ရသတစ်မျိုးပေးစွမ်းတင်ဆက်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

စာဖတ်ပရိသတ်၏ မေတ္တာရိပ်မှ

ပန်းသီခိုင်

* * * * *

အခန်း (၁)

တစ်ခုသောနေ့ နေ့တစ်နေ့။

ထိုနေ့က မှတ်မှတ်ရရ ၂၀၀၆ ခုနှစ်အောက်တိုဘာလ ၈ ရက်
တနင်္ဂနွေနေ့။

မနက်စောစော အိပ်ရာကနိုးလာတော့ နံဘေးမှာ မောင်မရှိ။ မောင်
ဘယ်အချိန်က ထသွားသည်မသိ။

နွယ်တံခွန်က အသာအယာထိုင်ကာ အပျင်းဆန့်လိုက်ပြီး
ပြတင်းပေါက်ကိုဖြတ်ကာ ဝရန် တာဆီ လှမ်းကြည့်မိ၏ ။ ဝရန်တာမှာ မောင်က
ခါတိုင်းလိုပဲ မတ်တပ်ရပ်ကာနေ၏ ။ မနက်စောစော အိပ်ရာကနိုးလာလျှင်
ဝရန်တာမှာ ထွက်ရပ်ကာ နံနက်ခင်း လေလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကို
တစ်ဝအကြာကြီး ရှူတတ်သည်။ အဲဒါ မောင့်အကျင့်ပါ။ နွယ်တံခွန်က
သိထားပြီးသား။

မောင်ရှိရာ ခြေသံဖွဖွနင်းလျှောက်လာပြီး နောက်ကနေ မောင့်ခါးကို
ဖက်ထားရင်း မောင့်ကျောပြင်မှာ ပါးအပ်ကာ ငြိမ်နေမိ၏ ။ မောင်က နွယ်တံခွန်၏
လက်ဖမိုးလေးကို ဖွဖွဆုပ်ထား ရင်း.....

“နိုးပြီလား” ဟု မေးလာ၏ ။

“အင်း” ...နိုးပြီမောင်

“မောင်တို့ အပြင်ထွက် မုန့်စားကြတာပေါ့”

မောင်က နွယ်တံခွန်ကို တိုင်ပင်သည်။

“ကောင်းသားပဲ မောင်”

“ဒီနေ့ နွယ်တံခွန်လေးကို မောင့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့

မိတ်ဆတ်ပေးမယ်”

“အင်း”

“သူ့က နိုင်ငံခြားမှာအလုပ်သွားလုပ်နေတာ၊ အခုမှ ပြန်ရောက်လာတာ၊
သူနဲ့မောင်က အရမ်းခင်တယ်”

“အင်း”

“သူ့နာမည်က သိမ်းပိုက်တဲ့”

မောင့်စကားကြောင့် နွယ်တံခွန် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်ရသည်။

သည်နာမည်ကို တရင်းတနှီး သိနေသလိုလိုနှင့် တစ်ခါမှလည်း
မသိခဲ့ပါလား။

အသိမိတ်ဆွေထဲမှာ သည်နာမည်မျိုး မရှိတာ သေချာလျက်
စိတ်ထဲမှာတော့ သည်နာမည် ကို သိကာနေပါသည်။

ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာ လဲ။

မောင်က နွယ်တံခွန်၏ ကိုယ်လေးကို ဖက်ထွေးကာ ပါးပြင်လေးကို
နမ်းရှိုက်ပြီး ရေချိုးခန်း ဝင်သွား၏ ။

ဖုန်းသံမြည်လာတော့ နွယ်တံခွန်က မွေ့ရာပေါ် ပြန်ထိုင်ချပြီး မေမေနှင့်
ဖုန်းပြောသည်။

“မေမေ.....ဂွတ်မောနင်း”

“အင်းသမီးလေး ဒီနေ့လာမလား”

စနေ၊ တနင်္ဂနွေဆို မေမေတို့အိမ် သွားနေကြမို့ မေမေက မေးပါသည်။
မေမေနှင့် ဖေဖေက နွယ်တံခွန်ကို အရမ်းချစ်သည်။ မောင်လေးကြယ်တံခွန်ကိုလည်း
ချစ်တာပါပဲ။ ညီမငယ်လေး မေတံ ခွန် နှင့် ခင်တံခွန် ကိုလည်း ချစ်တာပါပဲ။

နွယ်တံခွန်က မောင်နှမငါးယောက်ရှိသည်။ ကိုကိုကြီး နေတံခွန်က တာဝန်ကျရာနယ်ကို သွားနေသည်။ နွယ်တံခွန်ဆီ တစ်ပတ်တစ်ခါလောက်တော့ ဖုန်းဆက်စမြဲ။

“ဒီနေ့ လာဖြစ်မလားမသိတော့ဘူး မေမေ”

“သမီးတို့ ကြည်ဖြူတို့အိမ် သွားမလို့လား”

ကြည်ဖြူဆိုတာက မေမေ့သူငယ်ချင်း မောင့်မေမေပါ။

“ဟင့်အင်း.....မသွားပါဘူး”

မောင့်မိဘတွေကလည်း နွယ်တံခွန်ကို ချစ်ကြပါသည်။

အခုထက်ထိတော့ မိသားစုနှစ်စုကြားမှာ ဘာပြဿနာမှမရှိ။ ပကတိ ပြေလည်အေးချမ်းစွာ။

“လာရင်လည်း ညနေပိုင်းရောက်မယ် သား”

“အင်း”

မေမေနှင့် ဖုန်းပြောပြီးမှ နွယ်တံခွန်က အဝတ်စီရီရှေ့ကို လျှောက်သွားကာ မောင့်အတွက် အဝတ်အစားထုပ်ပေးထား၏ ။ မောင်က နွယ်တံခွန် ထုတ်ပေးထားသော ကြေးမများဘဲ ဝတ်တတ် သူပါ။

ဟင်းဆိုလည်း နွယ်တံခွန် ချက်ထားတာနှင့် စားလိုက်တာပါပဲ။ မောင်က တခြားသူတွေလို မဟုတ်။ နွယ်တံခွန်ကို ဘယ်တော့မှ ဂျစ်မတိုက်။ စိတ်ညစ်အောင်မလုပ်တတ်ပါ။

လက်မထပ်ခင်ကတည်းက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပျော်ရွှင်အောင် ဂရုစိုက်ကြေး ဟု တိုင်ပင်ထားကြခဲ့တာ မဟုတ်လား။ အပြန်အလှန် ကတိပေးထားခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။ အသေးအဖွဲ့ကို ပြဿနာမလုပ်တတ်တာ ချစ်စရာကောင်းသော မောင့်အကျင့်ပါ။

အဝတ်အစားရွေးလို့ မပြီးသေးဘူးလား၊ ရေချိုးတော့လေ၊ မောင်
ဗိုက်ဆာပြီကွ။

ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာပြီး မောင်ကဆို၏ ။

အင်းပါ...ပြီးပါပြီ။

နွယ်တံခွန်က ဂျင်းဘောင်းဘီကွာတားလေးနှင့်
တီရှပ်မိုးပြာရောင်ကလေးပဲ ဝတ်ဖို့ ထုတ် ထားလိုက်၏ ။

ရေချိုးခန်းထဲဝင်လာတော့ မောင်က သွားပွတ်တံပေါ်မှာသွားတိုက်ဆေး
အဆင်သင့်တင် ထားပေးသည်။ ကြွေရေကန်ထဲမှာရေဖြည့်ပြီး ဆပ်ပြာရည်ပါ
မွှေးနေအောင် ဖျော်ထည့်ပေးပြီးသား။

နွယ်တံခွန် ရေချိုးဖို့ အဆင်သင့်လုပ်ပေးထားတာ။

ကျေနပ်စွာပြီးပြီး နွယ်တံခွန် ရေချိုးတော့သည်။

ဘုန်းပြည့်လိုလူနှင့် ဆုံတွေ့ရတာ အရမ်းကံကောင်းသည်။
ကိုယ်ရွေးချယ်ထားသော ယောက်ျားကို နွယ်တံခွန်ကျေနပ်မိသည်။

ကိုယ့်အပေါ် ကြင်နာစိတ်ရှည်ပြီး နားလည်မှုအပြည့်ရှိသည်။

*

“နောက်တော့လည်း ဒါပဲဝတ်တာ”

အကျ...ကို အကြာကြီးရွေးနေပေမယ့် စိတ်ရှုပ်။ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သော
စတိုင်လ်မို့ အရမ်း

ကြိုက်သည်။

“နွယ်တံခွန် မလှဘူးလား”

“လှပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မြင်ရတာ ရိုးနေသလိုပဲ၊ တစ်ခါတလေ ရင်ဖုံးလက်ပြနတ်ကလေး ဘာလေး ဆန်းအောင် ဝတ်ပါလားကွာ” ဟုမောင်က တိုက်တွန်းသည်။

“အင်း.....ကောင်းသားပဲ၊ ဒီနေ့ အကျသွားအပ်မယ်”

“ဟား.....နောက်နေ့မှအပ်ပါကွာ”

သူ့သူငယ်ချင်းနှင့် ချိန်းထားတော့ မောင်က ကပျာကယာတားမြစ်၏ ။
နွယ်တံခွန်က သိသားပဲ။

“Coming Sunday သွားကြတာပေါ့”

မောင်က အပ်ချုပ်ဆိုင်လိုက်ပို့ဖို့ နောက်တစ်ပတ် တနင်္ဂနွေနေ့ကို ရွေးချယ်၏ ။ သည်နေ့တော့ သူ ငယ်ချင်းတွေ ပြန်ဆုံမှာမို့ မောင်က အပျော်လွန်နေသည်။

နွယ်တံခွန် ကိုယ်ချင်းစာပါသည်။

ကိုယ်လည်းပဲ တစ်ခါတစ်လေ ကျောင်းကသူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ဆုံလျှင် အရမ်းပျော်မိတာပဲ မဟုတ်လား။

အရင်အချိန်တွေကို ပြန်ရောက်သွားသလိုပါ။

ငယ်မူပြန်ပြီး ငယ်သွေးကြွကာ စကားသံတွေ ညံ့စီလျက် ရင့်ကျက်သောဘဝကို ခဏမေ့ သွားသည်။

မောင်နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီးကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေ သိပ်မဆုံဖြစ်တော့ပါ။

ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သောအခါ မောင့်သူငယ်ချင်းဆိုသူက
လက်မြှောက်ပြနုတ်ဆတ်၏။

သူက အရင်ကြိုရောက်နေပါသည်။ စားစရာတွေမှာပြီး စားလို့ပင်
ပြီးလှလှ။

နွယ်တံခွန်က သေချာမကြည့်မိဘဲ မျက်လွှာချလျှောက်လာတော့
စားပွဲပေါ်က ပန်းကန် လွတ်တွေ အရင်ဦးဆုံးမြင်မိတာပါပဲ။ မောင်က
သူသူငယ်ချင်းကို အားပါးတရ နှုတ်ဆတ်၏။ သူတို့ နှစ်ယောက် အသံက
လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ရှိလှ၏။

“ဒါ ငါမိန်းမ နွယ်တံခွန်တဲ့”

“ဟုတ်လား....တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ”

“နွယ်တံခွန် ဒါက မောင့်သူငယ်ချင်း သိမ်းပိုက်တဲ့၊
အရမ်းသဘောကောင်းတာ၊ ခင်စရာ လည်း ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နွယ်တံခွန်က သိမ်းပိုက်ကို ကြည့်မိသည်။

မျက်လုံးချင်းဆုံမိခိုက်မှာ အေးစိမ့်သော လေပြင်းတစ်ခု
ရင်ထဲတိုက်ခိုက်သွားသလို လှိုက် ဟာသွားသည်။

သူ့ကို နွယ်တံခွန် သိသလိုလိုပါ။

သို့ပေမယ့် သူနှင့် နွယ်တံခွန် မသိ။

စိတ်ထဲမှာ အရမ်းရင်းနှီးသည်။

ဘယ်မှာမြင်ဖူးပါလိမ့်။

ကမန်းကတန်း စဉ်းစားပေမယ့် အဖြေမထွက်။

“ထိုင်ပါ၊ ဘာစားမလဲ ၊ မနွယ်တံခွန် ကြိုက်တာမှာပါ၊ ကျွန်တော်ကတော့
စောင့်ရင်း စားနှင့်ပြီးပြီ၊ မနွယ်တံခွန်က တကယ်လှတာပဲ၊ ပြီးပြည့်စုံတဲ့အလှ၊
ဒါကြောင့် ဘုန်းပြည့် ပစ်ကျ သွားတာကိုး”

သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်ပြီး ချီးကျူးစကားဆို၏ ။

နွယ်တံခွန်က သူ့အကြည့်နှင့် သူ့အပြောကို မကြိုက်။

ဘုန်းပြည့်ကတော့ သူ့သူငယ်ချင်းကို လုံးဝယုံကြည်သည်။ စိတ်ချသည်။
ကြည့်ရတာ မောင်နှင့် တော်တော်ခင်ပုံပါပဲ။

နွယ်တံခွန်ကသာ မျက်စိစူးနေတာ၊ ကြည့်မရတာ ။

မောင်နှင့် စကားလက်စမပြတ်ပေမယ့် နွယ်တံခွန်ဖို့
ကော်ဖီမှာပေးသည်။ ရေသန့်မှာပေး သည်။ တစ်ရှူးယူပေးသည်။ မောင်ကတော့
သူ့သူငယ်ချင်းကို ဧည့်ဝတ်ကျေတယ်ပဲ ထင်မှာ၊ နွယ် တံခွန်က အဲဒီ လိုမထင်။

သူဟာ အင်မတန်လျင်မြန်သော စိတ်နှစ်ခွကို၊ ပိုင်ဆိုင်သူပါ။

မောင်နှင့် စကားပြောရင်းကပင် နွယ်တံခွန် ဘာလိုအပ်သလဲဆိုတာ
စောင့်ကြည့်ထားနိုင် သည်။

မောင့်လိုမဟုတ်။

သူက မိန်းမတွေအကြောင်းလည်း အတော်သိပုံပါ။ မိန်းမတွေက
ကိုယ့်အပေါ် ဂရုစိုက်တာ ကြိုက်သည်။ အချောကြိုက်သည်။ ယုယခံချင်သည်။
အလိုလိုက်ခံချင်သည်။ ထိုသဘောကို သူက ညက်ညောစွာနားလည်သည်။
မောင့်ထက်ပင် ပိုသိနေသည်။

သူ့ကို နွယ်တံခွန် မနှစ်သက်တာလည်း သူသိမှာပါ။

ရင်ထဲက အလိုလိုဖြစ်လာသောစိတ်ကို နွယ်တံခွန် မတားဆီးနိုင်ပါ။

မထိန်းချုပ်နိုင်ပါ။

“မင်းတို့ မင်္ဂလာပွဲအခွေရှိလား”

“ရှိတာပေါ့”

“ငါ့ကို ခဏငှားလေ”

”အေးပါ”

”ဘော်ဒါတွေ တော်တော်များများလာလား”

”လာပါတယ်၊ မင်းကြည့်ရင်တွေ့မှာပေါ့”

”ငါမရှိတာ နာတာပဲ”

”မင်းအလှည့်မှ ငါတို့ ပျော်ပျော်ကြီးနွဲ့ပေးမယ်၊ စိတ်မပူနဲ့”

”ငါက မနွယ်တံခွန်လို မိန်းကလေးမျိုး လိုချင်တာ၊ မင်းကိုလည်း ချစ်တယ်၊ သစ္စာ လည်းရှိတယ်၊ အေးအေးချမ်းချမ်း လည်းနေတယ်”

သူ့စကားကြောင့် နွယ်တံခွန်က ဖျန်းခနဲ

မျက်နှာကလေးနီစွေသွားသော်လည်း မောင်က ဂုဏ်ယူသောအပြုံးနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းကို ”လိုချင်ရင် ရှာပေါ့” ဟုဆိုပါသည်။

”မနွယ်တံခွန်က တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ သိပ်မတူဘူး၊

ရင့်ကျက်ပုံရတယ်”

“နွယ်တံခွန်ရေ ဒီကောင် ဒီလောက်ပင့်နေပုံထောက်ရင်

ဘာအကူအညီတောင်းမလို့လည်း မသိဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး”

သိမ်းပိုက်က နွယ်တံခွန်ကို တကယ်ပဲ လေးစားမက်မောစွာ ကြည့်သည်။
စိတ်ထဲမှာ တွေး လိုက်တာက နဒီပြာလဲ့ကြည် ရော သည်လိုအိမ်ရှင်မကောင်း
ဖြစ်နိုင်သလားဆိုတာ။

“ကျွန်တော်နဲ့ ဘုန်းပြည့် ဒီနေ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားတယ်၊
မနွယ်တံခွန် မကန့်ကွက်ပါဘူးနော်”

မယုံမရဲနှင့် ခွင့်တောင်းလာ၏ ။

“ရပါတယ်”

မလွဲသာဘဲ ဖြေရတော့သည်။

“မောင် နွယ်တံခွန်ကို အရင်ပြန်ပို့”

“မေမေတို့ဆီ သွားမလား”

”မသွားချင်ဘူး၊ အိမ်ပဲပြန်မယ်”

”အိုကေ.....ပြန်ပို့မှာပေါ့”

ကားပေါ်တက်ခါနီး မောင့်သူငယ်ချင်းက ကားတံခါးပြေးဖွင့်ပေးသည်။
သို့သော် နွယ်တံခွန် ကျေးဇူးမတင်ချင်ပါ။ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်ကာနေ၏ ။

*

မိုးက သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေသည်။

သူက အိမ်ကို မြန်မြန်ရောက်ချင်ပြီ။

နွေးနွေးထွေးထွေးဖြင့် တီဗွီကြည့်ကာ တစ်ပက်နှစ်ပက် သောက်ပြီး
အိပ်ရာဝင်မည်။

ချောမောခန့်ညားသော ရုပ်ရည်ကို သူက ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။

အရပ်မြင့်မြင့်။

ကျစ်လစ်သောကိုယ်ခန္ဓာ

မျက်ဝန်းများက စူးစူးတောက်တောက်။

သူ့အကြည့်က လူတစ်ယောက်ကို ဖောက်ထွင်း၍ မြင်သည့် အတိုင်း။

ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ ဧည့်သည်များ သူ့အိမ်တွင် အမြဲရှိသည်။

လူပျိုလူလွတ်လည်းဖြစ်၊ ပိုက်ဆံကလည်း ချမ်းသာတော့ အိမ်ဖော်၊

အခိုင်းအစေအပြည့် အစုံနှင့် သူက လိုတရတစ်မျိုးပါ။

သူ့ကို အေးစက်စက်ဆက်ဆံသော် မိန်းကလေးမျိုးသည် တစ်ခါပဲ

တွေ့ဖူးသေးသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘဝင်မကျနိုင်။

အောင့်သက်ခံပြင်းနေသည်။

မတူမတန်သလို ခပ်ဖယ်ဖယ်လုပ်တာကို သူလုံးဝမကြိုက်။

တကယ်ဆို သူလည်း ဘာမှမမှား၊ ဘုန်းပြည့်ကိုခင်တော့

ဘုန်းပြည့်မိန်းမကိုလည်း သူက နွေးထွေးခင်မင်မိတာပါ။

*

သူ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ရေမိုးချိုးပြီးချိန်မှာ နဒီပြာလဲ့ကြည် ဆီက

ဖုန်းဝင်လာ၏ ။

”ကိုကို”

သည်အသံကို သူ ချက်ချင်းသိသည်။

အင်မတန် ရင်းနှီးနှေးထွေးသောခေါ်သံ။

“နဒီလား”

“အင်း....ကိုကိုကို ကိုကိုလို့ခေါ်တာ နဒီပဲပေါ့၊ ဘယ်သူရှိသေးလို့လဲ၊
ကိုကိုနော် ပွက်ဖဲတွေ ရှိသေးလား ပြော”

နဒီက ချက်ချင်းစိတ်ကောက်သည်။

“ဘာပွက်ဖဲမှ မရှိပါဘူးဗျာ”

“ဒါဆို နဒီလားလို့ ဘာကြောင့်မေးတာလဲ”

“နဒီမှန်းသိနေလို့ မေးတာပေါ့”

“အလကား လူညာကြီး”

“နဒီပြာလဲ့ကြည်”က နှစ်ဖက်လူကြီးမိဘများ သဘောတူထားသော
သူ့ချစ်သူကလေးပါ။

“စိတ်မကောက်ပါနဲ့ကွာ...ရှားရှားပါးပါး ရည်းစားကလေးက ဒါပဲရှိတာ၊
အစားထိုးစရာ နောက်ထပ်လည်း အပိုမရှိဘူး”

“ကိုကို...ဘာရည်းစားလဲ”

“ဟောဗျာ...နဒီက ကိုကိုရည်းစားပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ချစ်သူပါ”

“ဟာ....အတူတူပဲလေ”

“လုံးဝမတူဘူး၊ ရည်းစားဆိုတာကြီးက ပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့ ချစ်သူဆိုတာက
လေးနက်တယ်”

“ထားပါတော့”

“ဒီနေ့ ကိုကို ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ”

နဒီက စစ်ဆေးလာတော့သည်။

“ဒီနေ့လား အင်း”

“ကိုကိုနော် ဘာတွေလျှောက်ညာမလို့လဲ”

“မညာပါဘူးဗျာ”

“ဒါဆို အမှန်အတိုင်းပြော”

“ကိုကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အတူတူရှိနေတာပါကွာ၊

မတွေ့တာကြာပြီမဟုတ်လား”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါဆိုရင် ညစာစားပွဲမှာ ကိုကိုသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ရင်

မေးကြည့်မှာနော်၊ ဟုတ်ရဲ့ လားလို့”

“မေးကြည့်ပါဗျာ”

“ပြီးရော”

နဒီက ကျေနပ်သွား၏ ။

“နဒီ”

“ဟင်”

ကိုကိုခေါ်သံကလေးနက်သည်။

“ဘာလဲ ကိုကိုသူငယ်ချင်း ဘုန်းပြည့်နဲ့တွေ့ခဲ့တယ်”

“အင်း”

“သူ့မိန်းမက ကိုကိုကို အထင်တသေးခါးခါးသီးသီးပဲ၊

တစ်စက်မှကြည့်လို့မရပုံမျိုး”

“ဟင် ဘာလို့လဲ”

“ကိုကို နားမလည်ဘူး”

“သူနဲ့ ကိုကို အစကသိလို့လား”

“မသိပါဘူး”

နဒီကို ဖြေပြီးမှ သိမ်းပိုက်ကာ တစ်ချက်စဉ်းစားသည်။]

နှယ်တစ်ခွန်ဆိုသော အမျိုးသမီးကို စိတ်ထမြှာ သိနေသလို။

ဘယ်မှာတွေ့ဖူးခဲ့သလဲ။ ဘယ်မှာ သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသလဲ စဉ်းစားတော့လည်း အဖြေက
မထွက်။ ဘာမှ သေချာမမှတ်မိပါ။ သည်းသည်းကွဲကွဲ တိတိကျကျ ပေါ်မလာ။

“ကိုကို”

“ပြော”

သူက ကိုကိုကို မသိဘဲ ဘယ်လိုလုပ် အထင်သေးမှာလဲ သူ သိနေလို့ပေါ့
ကိုကိုသူ့ကို ဘာလုပ်ထားလို့လဲ“

“ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ ဒီနေ့ ဘုန်းပြည့်က သူ့မိန်းမဆိုပြီး မိတ်ဆက်ပေးမှ
တွေ့တာပါကွာ။ အရင် ဘုန်းက မြင်လည်းမမြင်ဖူး သိလည်းမသိဘူး”

“ဟင် အထူးအဆန်းပဲ ဒါဆို သူက မြင်မြင်ချင်း ရန်သူကြီးလို
သဘောထားတာပေါ့။ နဒီ မကျေနပ်ဘူး။ သွားမေးကြည့်မယ် ကိုကိုကိုသိလားလို့”

“မမေးပါနဲ့ကွာ ထားလိုက်ပါတော့”

“ဒင်နာမှာ တွေ့ရင် မသိမသာ နဒီမေးကြည့်မှာပဲ”

နဒီပြည့်လဲကြည်က သူနှင့်ပတ်သက်လာရင် အမြဲပဲ အကဲပါလွန်းသူပါ။

သည်လိုကိစ္စကို သည်းခံမှာမဟုတ်။

သူဘယ်လိုပဲ စဉ်းစားစဉ်းစား နွယ်တံခွန်ကု လုံးဝမသိခဲ့။တော့
သေချာသည်။

သို့သော်လည်း စိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးနေသည်။

ဟူး...

သူ့ကို ရေညှိတက်နေသော မျက်လုံးစိမ်းများနှင့် ကြည့်တာ
သည်တစ်ခါပဲ ကြုံဖူးတော့ အထူးအဆန်းဖြစ်ကာနေ၏ ။

*

သိမ်းပိုက်နှင့် ဘုန်းပြည့်က အင်မတန်ခင်မင်သော မိတ်ဆွေတွေပါ။

ဘုန်းပြည့်က နွယ်တံခွန်နှင့် လက်ထပ်ပြီးတာ မကြသေးပါ။

နွယ်တံခွန်က မိန်းမချောလေးတစ်ဦး

ဖြူဖြူဖွေးဖွေး နူးနူးညံ့ညံ့ကလေး။

ရုပ်ချောသလောက် ကုန်မြေ ရကား သူ့ခင်ပွန်းကိုလည်း

အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသည်။

အမှန်တော့ နွယ်တံခွန်သည် ဘုန်းပြည့်နှင့် လိုက်လာဖို့ မကောင်း။

ဘုန်းပြည့်၏ သူငယ်ချင်း သိမ်းပိုက်သည် ကောင်မလေး တွေ
ထည်လဲတွဲကာ သိက္ခာမရှိ အရမ်းရှုပ်ပွေသည်။

ထမင်းစားစားပွဲတွင် နွယ်တံခွန်မှာ သိမ်းပိုက်နံဘေးတွင်
ကပ်လျက်ကျသည်။

သိမ်းပိုက်က ကိုယ်ကြီးနီးကပ်စွာနှင့်စကားတွေ
အဆက်မပြတ်ပြောနေသည်ကို ဘုန်းပြည့်က မျက်နှာပျက်လာသည်။
လိုအပ်တာထက်ပိုနေသည်။

နွယ်တံခွန်လည်း ဘာမှစားချင်စိတ်မရှိတော့ပါ။

ဤမျှ ရဲတင်းပြောင်ကျတာမျိုး မတွေ့ဖူးတော့
နွယ်တံခွန်အင့်အားသင့်ကာ ချက်ချင်းကြီး ဘာလုပ်ရမှန်းပင်မသိ။

မျက်နှာကလေး ရဲတွတ်ကာ အနေကျုံ့မိသည်။

သိမ်းပိုက်သည် ထမင်းမစားမီ သောက်ထားသဖြင့် တော်တော်ကလေး
ရီတေ ထွေနေပြီမို့ အားမနာ။

သူငယ်ချင်းမျက်နှာပင် မထောက်နိုင်။

လင်ရှိမယားဟု စည်းပင် မစောင့်ထိန်းနိုင်။

သတိတရား ပျောက်နေသည်။

မောင်က မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ကြည့်ကာ နွယ်တံခွန်ကို ခေါ်လာမိတာ
နောင်တအကြီး အကျယ်ရနေပုံမျိုး။

သူ့ဘာသာသူ ဘယ်လောက်ချမ်းသာ ချမ်းသာ သည်လိုတော့
မကျောသင်ပါပ။

သိမ်းပိုကို သူမကြိုက်။ သည်ကောင့်အကျင့်ကို သိထားသည်။ သို့သော်
ကိုယ်က ဧည့်သည် မို့ အလိုက်အထိုက်နေရသည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲတွင် နွယ်တံခွန်နှင့် သိမ်းပိုက်
နှစ်ယောက်တည်း ဆုံမိကြ သည်။ သူမက တမင်ပဲ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့၏ ။

ခြံထဲလမ်းလျှောက်ကာ ပန်းပင်များကို ငေးကြည့်နေဆဲ သိမ်းပိုကက

အနီးသို့ ပြုန်းခနဲ ရောက်လာသည်။

စိတ်ထဲတွင် မနှစ်သက်တာ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားတာကို ဟန်ဆယ်ရင်း အိမ်ရှင် ဖြစ်သူကို နှုတ်ဆက်မိသည်။

သိမ်းပိုက်စံက ဂျာကင်အကျေနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်နှင့် စတိုင်ကျလှသည်။

“နွယ်တံခွန်က အရမ်းလှတယ်”

မရိုးသားသည့်အကြည့်၊ ရိတ်တိစကားမကြားချင်ယောင် ဆောင်ကာ ပြုံးရင်း သူ့အနားက လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်သည်။ အန္တရာယ်ကိုကြိုမြင်သော သားကောင်လို။

သူက မောင့်သူငယ်ချင်း ပြီးတော့ နွယ်တံခွန်တို့က ဧည့်သည်။

မောင်နှင့် သူ့သူငယ်ချင်းကို ကိုယ့်ကြောင့် ပြဿနာမဖြစ်စေချင်ပါ။

သို့ော် သူက လက်ရဲဇက်ရဲဖြင့် သူမ၏ ကိုယ်လုံးကလေးကို ရုတ်တရက်ဖမ်းဆွဲက ခင်တင်းတင်း ဖက်ထားလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ ဖယ်စမ်းပါ အခုလွှတ်”

ရှက်ရှက်ဖြင့် အတင်းရုန်း၏ ။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲတွတ်နေ၏ ။ သို့သော် သူက အသိစိတ် ပျောက်နေသည်။

“ကိုယ့်ကို မစိမ်းကားပါနဲ့ ကိုယ့်ကို ဥပေက္ခာမပြုပါနဲ့ ကိုယ် နွယ်တံခွန်ကို ချစ်တယ် အရမ်းချစ်တယ်”

“ရှင် အရှက်မရှိ ဘာတွေပြောနေတာလဲ လွှတ်ပါ မောင်ရေ လာကြပါဦး ရှင် မောင် နွယ်တံခွန်ကို ကယ်ပါဦး”

သူ မကြောက်လန့်ပြီး အော်လိုက်မိသည်။

ရင်ထဲမှာ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ခံစားနေရ၏။

သည်လိုရမ်းကားသောလူမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့ပါ။

ခြံထဲသို့ ဆင်းလာသောဘုန်းပြည့်က အော်သံကြားရသဖြင့်

အပြေးအလွှားရောက်လာ သည်။ ဇနီးကိုမြင်တော့ မျက်လုံးတွေ ပြာသွားသည်။

သိမ်းပိုက်လည်း နွယ်တံခွန်ကို ဖြုန်းခနဲ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား.. ခင်ဗျား စော်ကားလှချည်းလား လူယုတ်မာပဲ ခင်ဗျား

အရမ်းအောက်တန်းကျ တယ်”

ဘုန်းပြည့် စိတ်မထိန်းနိုင်ပါ။ သိမ်းပိုက်ကို ဆွဲထိုးသည်။

သိမ်းပိုက်ကလည်း မခံဘဲ ပြန်ထိုးသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး

ထွေးသတ်ပုတ်ကြသည်။ သိမ်းပိုက်က မောင့်မျက်နှာကို ဆင့်ကာဆင့်ကာ

ထိုးသည်မှီနွယ်တံခွန် ငယ်သံပါအောင် အော်မိ သည်။ မောင်က သူမကြောင့်သာ

ဒေါသဖြစ်ပြီး ပေါက်ကွဲတာ။

တကယ်တမ်းကျတော့ သိမ်းပိုက်ကိုမနိုင်။

‘တော်ပါတော့ မောင် မောင့်ကိုမလုပ်ပါနဲ့’

သူမ ခူးထောက်ချလိုက် ငိုနေမိသည်။ တောင်းပန်နေမိသည်။

နှုတ်မှလည်း “မောင်” ဟု အဆက်မပြတ်ခေါ်နေမိသည်။

‘မောင် မောင် မရန်မဖြစ်နဲ့ နွယ်ကို ထားမသွားပါနဲ့’

*